

SEŠKO br. 27

Školske elektronske novine

Srednje ekonomske škole

SOMBOR

MAJ 2026.

REČ UREDNIKA

Dragi naši učenici, dragi maturanti, pred vama je novi broj elektronskih školskih novina na kraju ove školske 2025/2026.godine. Iako ovi hladni prolećni dani ne dozvoljavaju da mislimo na leto, leto nam se približava, a mnogo lepih trenutaka nas tek čeka. Verujem da ćete predstojeće leto provesti na najbolji mogući način, uz prijatelje i na nekom lepom mestu. Svim učenicima želim dobro zdravlje, puno nezaboravnih letnjih avantura, a onim učenicima koji nas napuštaju, želim uspeh na maturalnom ispitu i daljem životu.

Jasmina Borić, prof.

UNA TRNJAKOV

NIKOLA LEČIĆ

SLAĐANA MAMULA

STRAHINJA ZEC

NATAŠA ZRILIĆ

KEVIN BURZA

PETAR PEOVIĆ

DEMI OBRADOVIĆ

DRAGAN TOMAS

JOVAN MERLI

MILICA TOŠIĆ

VLADAN HAVRELJUK

JOVANA LUGUMERSKI

MARKO MERL

III - 6 TRGOVAC/KONOBAR

MILICA STRIČEVIĆ

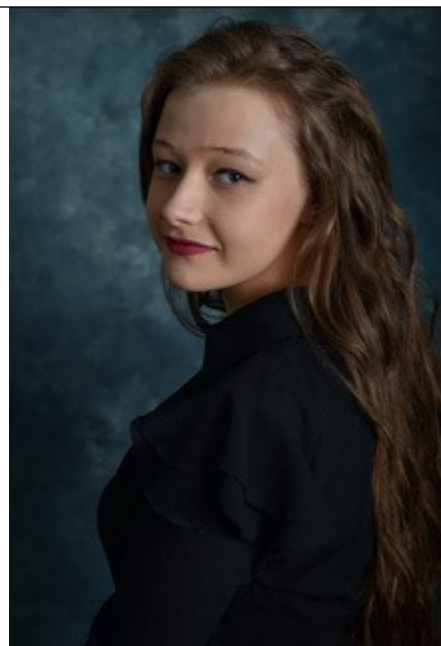
MILICA ŠUŠNJAR

LUKAS PERIŠKIĆ

**JOVAN
ČVOKIĆ**

**ANASTASIJA
VOJKIĆ**

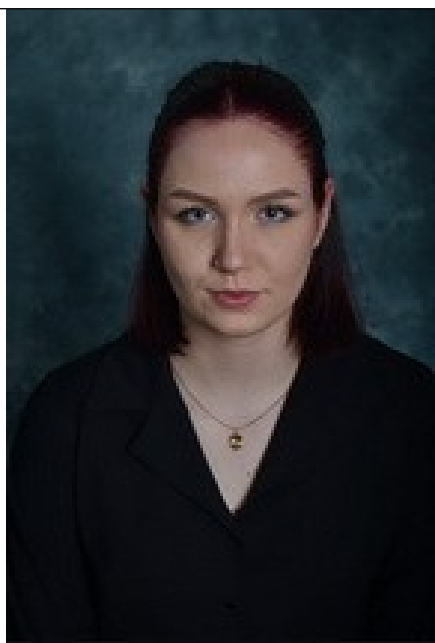
**VASILIJE
VESELINOVIĆ**

ZORAN REZIĆ

VELJKO RISTIĆ

ADRIJANA CVEJIĆ

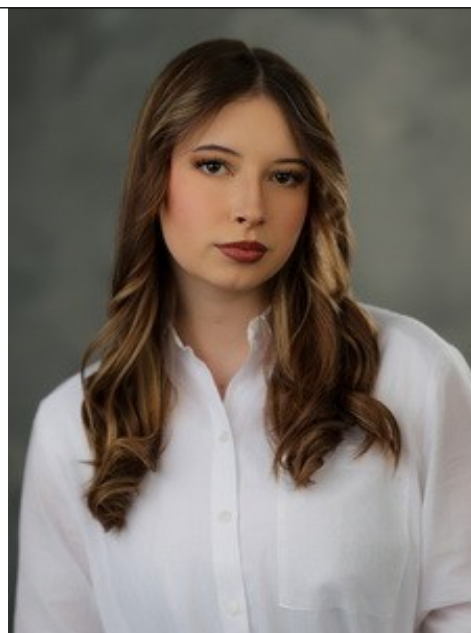
**JOVAN
KOSTADINOVIĆ**

JOVANA POTKRAJAC

BOGDAN KONOV

BOJANA ĐEKIĆ

**VLADIMIR
KOSANOVIĆ**

ANĐELA JELAČA

DAVID VISMEG

TAMARA KOSOVAC

MILOŠ BUKALOV

KRISTINA KUSIĆ

JOVAN VRANEŠEVIĆ

SARA PAJTIĆ

SAŠA MUDRIĆ

ELENA VUJIN

STRAHINJA VARGA

MILICA MAČKIĆ

**ANA-MARIA
FARKAŠ**

**STEFAN
RADMILOVIĆ**

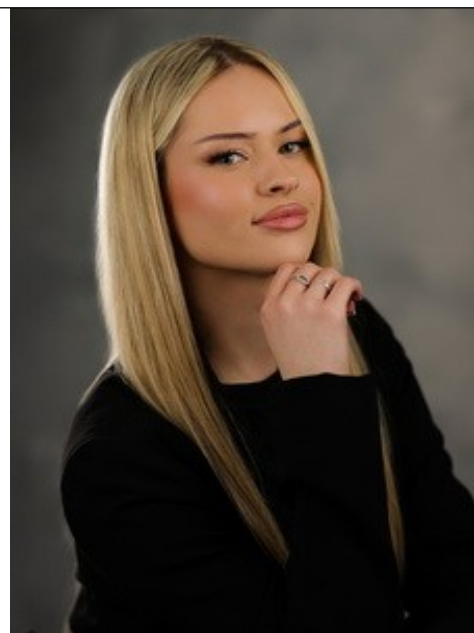
**GORDANA
BENČIĆ**

DEJANA KOROLIJA

SANJA BJELAJAC

ŽELJANA PAVLOV

**ANASTASIJA
BOJANIĆ**

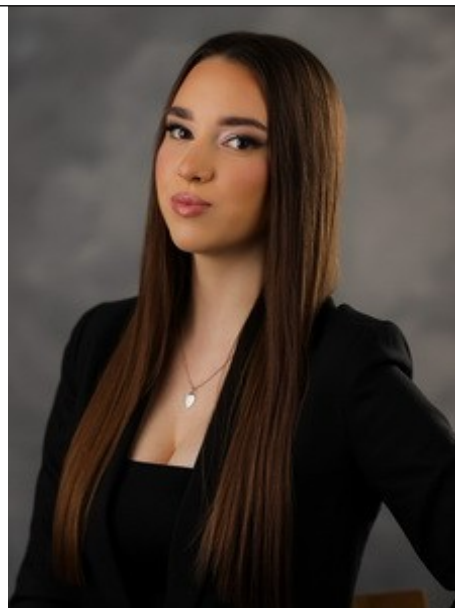
SANJA POPOVIĆ

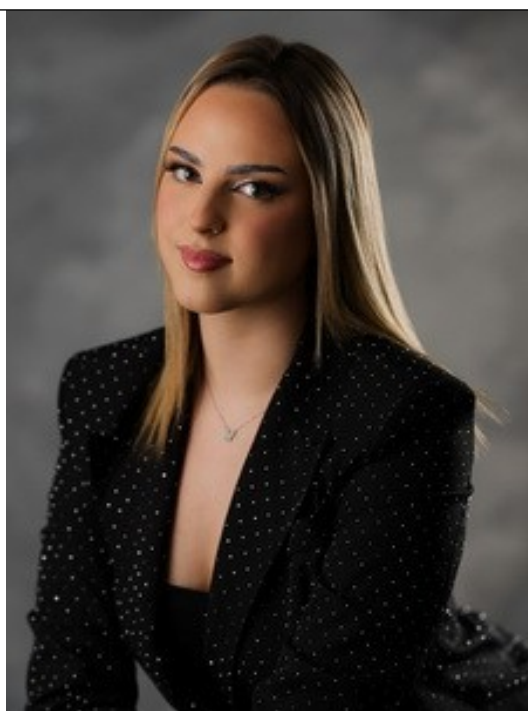
TANJA GRAHOVAC

ANJA TATALOVIĆ

TEA ŠPANKUS

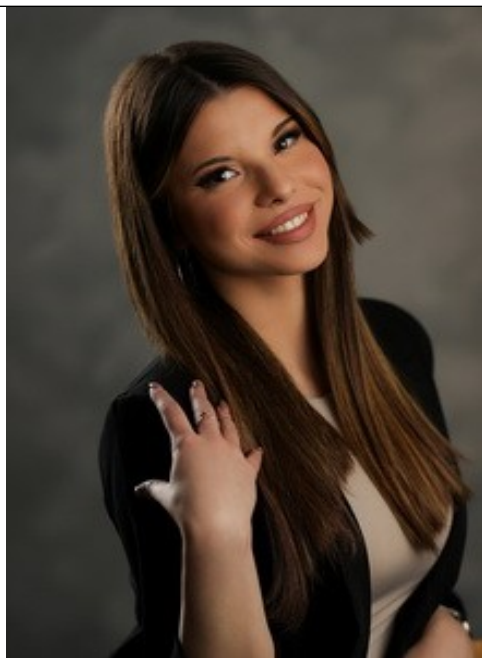

LENA LEKOVIĆ

LUKA RAJKOVIĆ

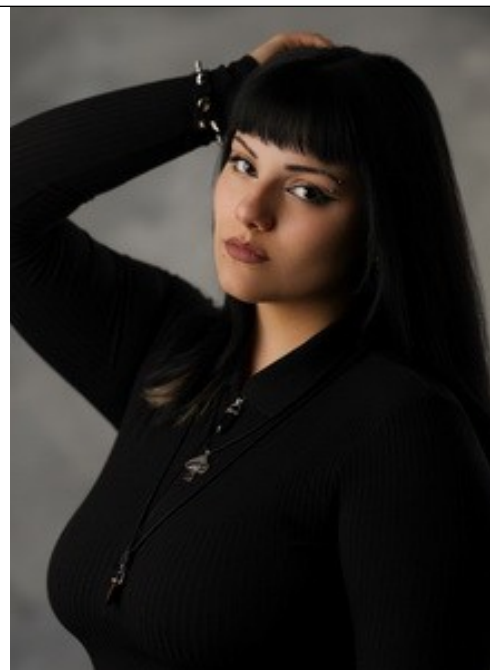
IV- 2 POSLOVNI ADMINISTRATOR

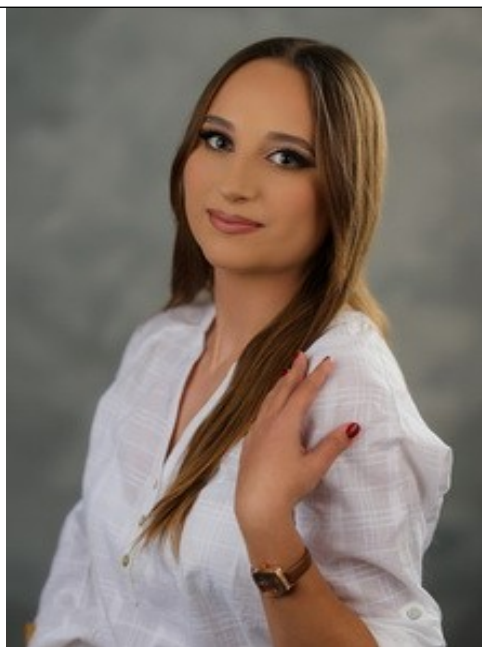
Marijana Plavšić

Srđan Bakula

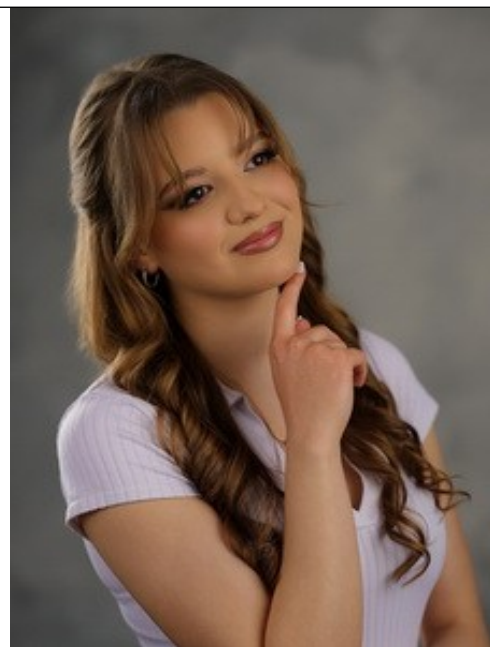
Maša Slaviković

Una Đerić

Dragan Milenković

Nevena Ivkov

**Adrijana
Bugarski**

Lazar Đurđević

**Bobana
Grmuša**

Milena Romić

Bojan Maćešić

Iskra Romić

**Jovana
Trivunović**

Sergej Stojkov

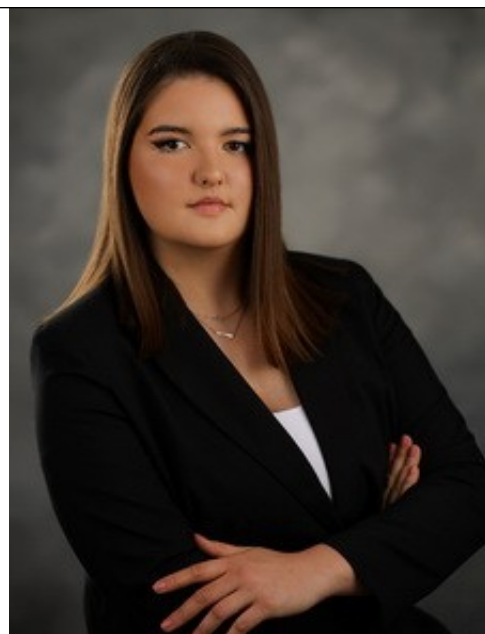
Anja Petić

Aleksandra Kustor

Miloš Kovačević

Teodora Cepančić

Anastasija Simić

Lazar Dedić

**Teodora
Saković**

Iva Stojačić

Svetlana Jelić

**Marijana
Čeljuska**

Ena Periškić

Jovana Miličević

Ana Stojković

Bojana Savić

IV 3 FINANSIJSKO RAČUNOVODSTVENI TEHNIČAR

MARTINA MATIN

KRISTIJAN GAJDOŠ

NIKOLINA VASILJEVIĆ

MARIJA PRODANOV

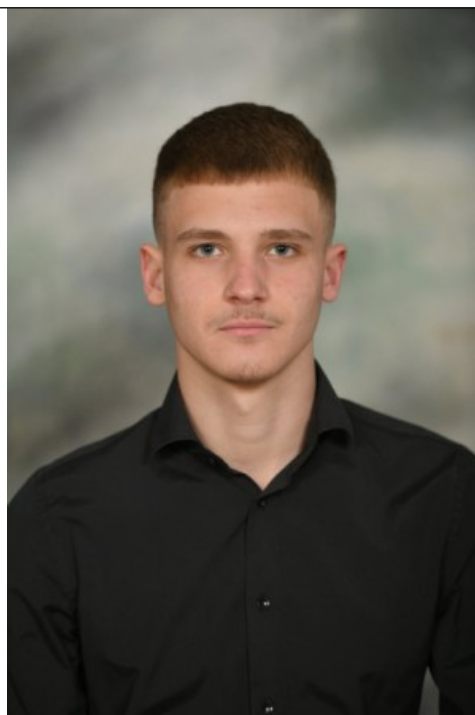
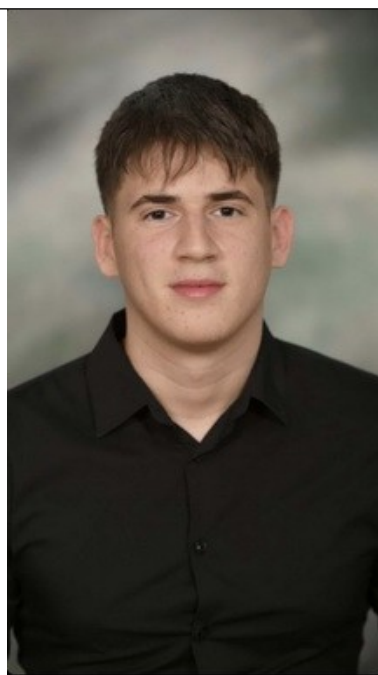

LAZAR MILOŠEV

NIKOLINA JAPUNDŽIĆ

MARICA TASIĆ**ALEKSA SAMARDŽIĆ****ANASTASIJA RALIĆ****MINA SMOLJANOVIĆ****VOJIN VUKOVIĆ****ANĐELINA ĐULINAC**

DRAGANA DIMIĆ**JOVAN MARKOVIĆ****LJILJANA GRUJIĆ****LAURA VEZOK****JOVAN BRETREGER****MILICA POSLOVSKI**

**MILICA
MILADINOVIĆ**

**ANA MARIJA
PAVLOVIĆ**

**ANTONIJA
PAVLOVIĆ**

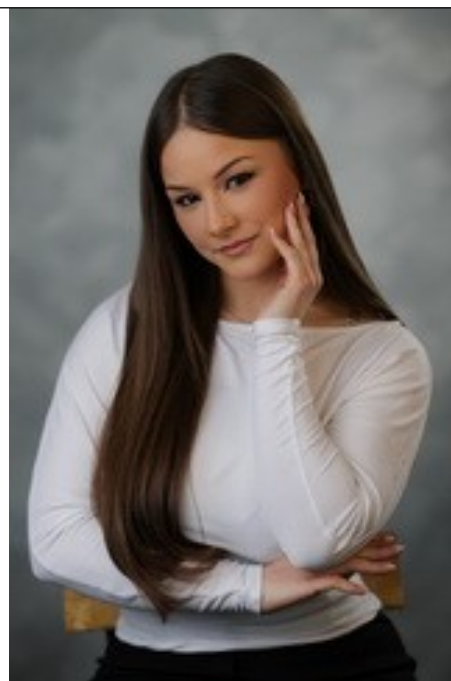
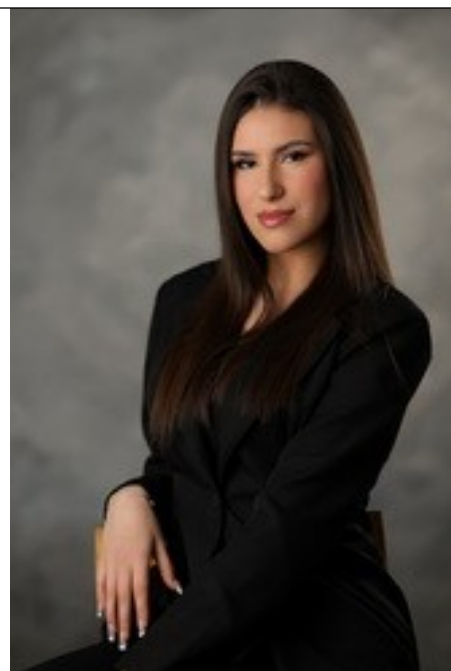

JANA MIHALJEV

MAJA RADAKOVIĆ

IV 4 KOMERCIJALIST

ISIDORA VASILJEVIĆ**LUKA GALETIN****DRAGANA VUJNOVIĆ****DOBRILA MOĆAN****NEMANJA ČAČIĆ****NINA PETROVIĆ**

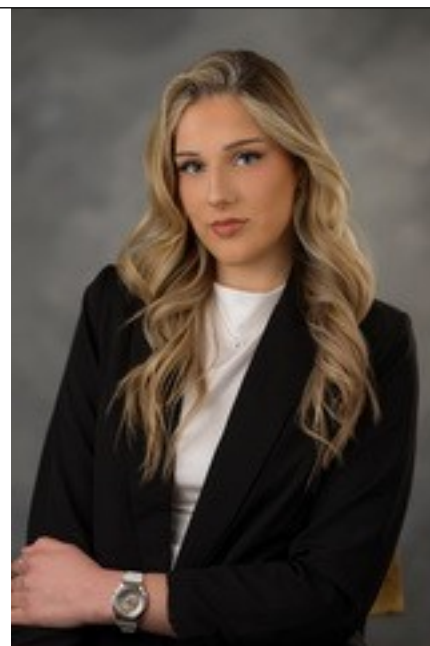
KRISTINA DERENJI**SIMON KRSTIĆ****ANJA KNEŽEVIĆ****DIJANA VOJVODIĆ****BRANKO JANJIĆ****OLIVERA KATIĆ**

**VANESA
RADOSAVLJEVIĆ**

**MARKO
ŽIVKOVIĆ**

**VANJA
POPOVIĆ**

VIŠESLAV VEKIĆ

JOVANA PETROVIĆ

UROŠ LUKIĆ

LANA DOROTIĆ

DUŠAN ĐANIĆ

MILA BRINJAK

**ANĐELA
NOVAKOVIĆ**

**TIJANA
ANDRIĆ**

**NEVENA
JOVANOVIĆ**

SARA STRIČEVIĆ

Piše: DOBRILA MOĆAN 4-4

ŽENA

Napravila sam nam večeru,
Ali ne bih da ćutim za vreme nje,
zato što su vas tako učili.
Neće moje reči da ti zbljutave obrok,
Ništa neće izgubiti ukus.

Gladan si?

Ceo dan si radio, mnogo si umoran i mnogo ti je teško.

I ja sam, izgladnela sam od godina ćutanja kako bi samo tebi bilo dobro.

Jesi li se pitao kakav je osećaj nemati pravo glasa?

Onda kada ti vlast i jedan muškarac zaveže jezik i zatvori vrata ka slobodi?

Dragi, ostavi zakone i papirologiju onima što njima kroje svet,

To je samo teorija,

Ja želim praksu.

Želim pravdu i slobodu da kažem da mi se ne sviđa to što si jači od mene samo
onda kada ja pognem glavu,

Nije moj greh to što su vas tako učili.

Završi sa jelom, sada je moj red.

Deo gde lomim tanjire prljavim vašim pravima,

Ne brini, neću vam ih oteti, ali stvoriću naša.

Želim da govorim,

Da obučem nešto što ne pokriva svaki deo mene,

Da visokom petom zakoračim tamo gde nas delite na jače i slabije i pokažem
moć.

Da mi objasne, takvi kao ti,

Zašto je na kraju meseca moj rad jeftiniji od tvog, a zadatak je isti?

Dete je zaspalo, ne brini, neće ti vrištati,

O dragi, shvatam, i ona nema pravo bune?

Naravno, želeo si dečaka,

Tebi se voljenost deteta meri brojem hromozoma,

Jer, sutra će ona da menja prezime, ne nastavlja se tvoja mala muška loza.

Možda je baš zato samo mama ljubi za laku noć

Dok joj u snove dolaze slike o ženama koje pomeraju planine.

**Vidi majka da će ona biti snaga za nas dve,
Ispraviće svaku moju prećutanu reč,
Svaki put kada takvi kao ti budu tražili tišinu,
Dobiće odjek slobode.
Spremi kuhinju nakon obroka,
Počisti prljavštinu za sobom koju si skupljao godinama,
Hladna je hrana, dragi.
Uživaj u svojoj tišini.**

Књиге, друштвене мреже и вештачка интелигенција

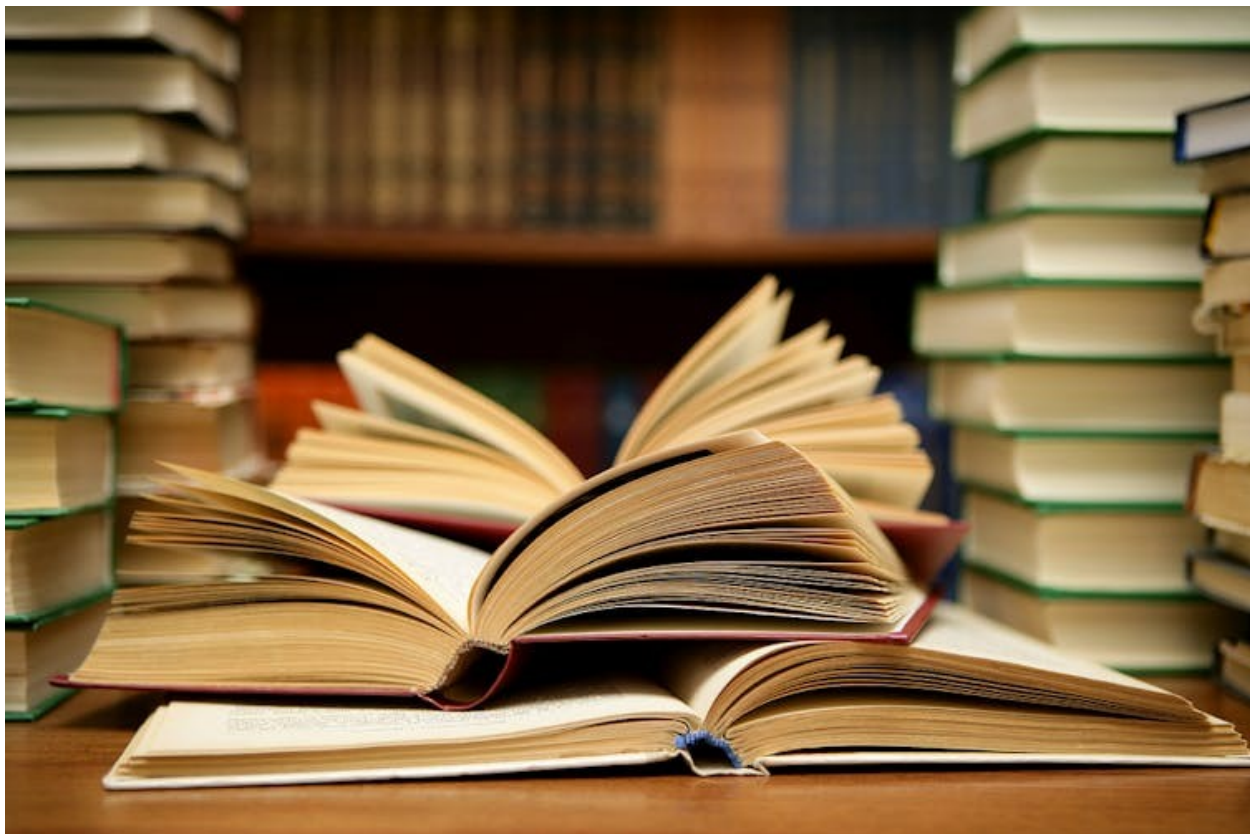
-Са све већим растом друштвених мрежа и вештачке интелигенције, делује као да људи све мање читају књиге. Зашто? Како смо стигли до света у којем живимо данас?

-Већина друштвених мрежа прати исту формулу, кратки клипови, кратке објаве, дугорочно скроловање (тако познато данас под термином „doomscrolling“). У данашњем свету некако је тешко избећи у потпуности коришћење различитих медија. На неки начин, друштвене мреже су данас најприступачнији начин да се дође до вести, само је питање да ли су те вести тачне.

-Година 2022. дошло је до стварање AI модела „Chatgpt“. Логично дошло је до тоталног шока целог интернета. Вештачка интелигенција сада ми може радити домаћи? Супер! Одлично! Само што се са развојем вештачке интелигенције, смањила „самосталност“ људи. Данас можеш питати вештачку интелигенцију да ти уради било шта. Уради домаћи, направи рецепт, направи план за путовање, листа може бити толико дугачка да ће ићи Богу иза ногу. Користи се за све. -Потреба за читањем књига је некако нестала. Са друштвеним мрежама и вештачком интелигенцијом, разлог за читање књига више не постоји.

-Не верујем да су друштвене мреже и вештачка интелигенција лоше ствари само их треба паметно користити. Зато мислим да начин на који су дизајниране и како се користе треба унапредити.

Николина Костић III-2

PIŠE: DOBRILA MOĆAN 4-4

SNOVI

Ponovo sam mala,
Nešto me guši, odjednom je neizdrživo toplo u
prostoriji, sa mene curi voda, sve je mutno i
nejasno.

Neko je izgubio život, vrištim, soba se puni
dimom koji ne znam odakle dolazi.

Budi me sopstveni glas, plačem, ridam.

Dobro je, ništa se nije desilo, ustajem dok na sebi imam pidžamu dva broja veću.

Trčim po maloj dečijoj sobici, tražim majku, samo da me zagrlji i smiri.

Sanjala sam da me napušta neko mnogo važan.

Šta je bilo značenje svega toga?

Ne znam, nikada neću saznati.

Nakon toga, noći bi bile mirne, tihe i bezbrižne, ništa se ne bi dešavalo.

Godinama nisam imala posete nikoga i ničega dok su mi oči bile sklopljene.

A onda...

Ponovo noćna mora.

Zar opet? Sada sam sama. Nema ko da me grli, nemam kome da otrčim i zatražim
utehu.

Valjda se to zove odrastanje.

Spoznaja da više ništa nije isto,

Pa čak ni ti likovi koji se pojavljuju dok sam pokrivena jorganom koji miriše na
majčin dom.

Ali, više ih ni ne poznajem.

I ko bi rekao da će najsnažniji zagrljaj da se pretvori u jedno obično ništa?

U pravljenje da se prvi put vidimo, da se ne znamo međusobno i da nikada nismo
postojali.

Jasno mi je da su neki ljudi tu da bi otišli,

Ali ne razumem kako možemo da se pravimo da smo stranci?

I sve bih dala da ponovo čujem glasove, osetim dodire i mir u prisustvu njih,

Ali toga više nema.

Nekada su trivijalne stvari značile svemir,
Danas ne predstavljaju ništa.
Postah jača nego što sam to ikada želela,
Kažu mnogi, ali ne postoji spoznaja da je to istina.
Dok glumim da me ništa ne dotiče, ne pomera,
Odlazim u svoj dom, hladan i bezdušan,
Sklapam oči i čekam da me ponovo posete oni
Kojih više nema.

Радозналост

TO

-Због чега су људи тако радознали? Још радознали на „чудне“ или чак „морбидне“ начине? Можда је разлог што смо вероватно најинтелигентнија бића на планети? Или смо дошли до наше интелигенције зато што смо били радознали? Опет, све што ми знамо данас, неко је прво истражио и запитао се о тој ствари. Чак и сада, радознали смо о нашој сопственој радозналости.

-Радозналост је добра ствар. Увек се треба питати „Зашто?“ „Како“?. Да ли би нека најпознатија открића уопште била откривена да људи који су их открили нису били радознали? Највероватније не. Испитивање ствари око нас је оно што нас чини интелигентним бићима, али то не мора да значи да је то увек добра ствар.

-У фикцији постоји добар пример како радозналост може донети лоше., а то је написано у књизи „The King in Yellow“ („Краљ у жутом“). Књигу је написао амерички писац и уметник Роберт Вилијам Чејмберс 1895. године. Ова књига је подељена у више различитих прича са различитим догађајима и ликовима, али главна тема је драмски текст „Краљ у жутом“ који излуђује људе. Главни лик у првој причи књиге „Поправљач угледа“, под именом Хилдред Кастејн успе себи да узме текст „Краљ у жутом“ јер је био радознао шта је то у тексту што излуђује људе. Након што је дошао до другог чина, убрзо и он полуди због сопствене радозналости.

Николина Костић III-2

PIŠE: DOBRILA MOĆAN 4-4

KRST

Sećam se kada si mi dao brojanicu
 Bila je crvena
 Rekao si: "budi srećna kad je носиš, zato je baš te boje"
 I bila sam...
 A ti si mi oduvek bio dalek,
 Sada si nedostižan.
 Ponekad sanjam da te srećem,

Sa istim onim hodom, osmehom i tom srećom u očima.

Pružáš ruku, i ja ti moju dajem,
 Dok je na njoj ista ta, crvena brojanica.
 A onda...

Onda se probudim.
 Shvatim da te više nema,
 Nemam kome ruku da pružim,
 Niti ima koga da obeća sledeći susret.
 Nisam imala kada da te obavestim da je ona otišla
 zajedno sa tobom.

I isto kao ti, samo je nestala.
 Sasvim neprimetno, diskretno, skliznula sa ruke,
 Nikada se više nije pojavila.
 Pomolim se da je sada sa tobom,
 Možda su to samo bezazlene teorije,
 Ali verujem da ti je nedostajala,
 Nisi imao ništa da te podseti na mene pa si mi je
 oduzeo.

Nadam se da ću je videti na tebi.
 Sa istim osmehom, toplim zagrljajem, i utehom kada je
 potrebna.

Dala bih život da te vidim još jednom,
 Jer nisam znala da je ono bio poslednji put.

I tako...

Molim univerzum da mi u sledećem životu baš ti budeš ono što si bio i u ovom.
 Jer nedostaješ...

Да ли видео игрице чине људе насилним?

Или могу заправо да дају добру поруку?

-Постоји наратив да видео игрице чине људе насилним, али, да ли то заиста може бити речено за све? Да ли можемо ставити све видео игрице у ту генерализацију да оне чине људе насилним? Ја бих хтела да наведем пар примера који дају обрнути ефекат. То су:

-Undertale (2015.) и Deltarune(2018.) који су направљени и режирани од стране Тоби Фокса. Обе игрице прате причу о проналажењу светлости наде у мраку, када помислимо да наде нема. „Али ти си одбио“ („But you refused“) је директна порука коју играч добије у једном делу у ком изгледа као да излаза нема. Реченица која подстиче да будемо истрајни. Играч има шансу да одабере пут у причи који је насилан, али касније се суочава са својим поступцима и нико им не прашта за њихова дела.

-Bloodborne (Рођени у крви) изашао је 2015. године и био режан од стране Хидетака Мијазакија и компаније Fromsoftware. Игрица која је инспирисана по садржају из књига Хауарда Филипса Ловкрефа. Дотиче се „табу“ тема људске природе, анатомије, како се друштво опходи према женама и како се религија може користити ради манипулисања. Прича како је похлепа за знањем о вишим бићима једног човека, довела до колапса једног целог друштва. Како је човечанство које је изиграло већу силу него што јесте довело само себе до свог уништења.

-Dark Souls (Мрачне душе) франшиза од 2011. до 2016. године коју је режирао Хидетака Мијазаки и компанија Fromsoftware. Прича како се налазиш у мрачном свету са људима који су изгубили сами себе, цивилизације које су пропале и богове који су довели свет у ову позицију, и онда га напустили, или правили грешке у покушају да га спасу, из страха да ће изгубити своју круну. Dark Souls себе представља као средњовековну мрачну фантазију, али постоји дубина испод те фасаде. Свет који делује као да је у потпуности изгубио своје стубове, као да га је ватра спалила до потпуног пепела и ти треба да пронађеш своје место ту. Да нађеш свој циљ и донесеш одлуке које ће те довести до твог циља, чак и ако су те одлуке тешке и болне.

-Metal Gear Solid франшиза коју је режирао Хидео Коцима и компанија Конами од 1987. до 2013. године. Главна тема је рат и патриотизам и како се користе против људи. У свом језгру је антиратна прича, али како то приказује? Када на самом почетку приче главни „јунак“ губи особу која му је драга, схвата да је пао под лаж „патриотизма“ и „борбе за своју државу“. Напушта војску и ствара приватну војну компанију. „Militaires Sans Frontieres“ („Војници без граница“) коју он представља као своје посебно удружење где прима војнике „без националности и идентитета“. Прича која је трајала 50 година од Хладног рата до савременог доба. Прича како су људи били искоришћени, како су радили

грозне ствари да би преживели. Војници без граница, националности или имена, само алати за рат. На крају је дошло до употребе вештачке интелигенције у рату и вођени су експерименти над војницима да би ојачали своју војну снагу, замењивање људских делова тела са роботским. Претварање војника у киборге, својевољно или не.

(„Твоје тело је можда машина, али твоје срце је од човека.“ – цитат лика из приче под надимком „Стара Змија“ према лику под надимком „Рајден“.)

(„Рат, рат се никада не мења.“ – цитат лика под надимком „Стара Змија“.)

Николина Костић III-2

Пише: Александра Кусић 2-2

Деда

Опет те нема када падне мрак,
Од тад, сунцу се губи сваки зрак;

Нема више твог трага,

Ни умиљатог гласа кад баби кажеш: „Драга!“

Речи које ти нисам рекла боле,

И да се поново сретнемо, свеци се самном моле;

„Душојед“ си ми тепђ,

А са твојом душом било ми је лепо.

Када си отишао, била сам мала да схватим,

Сад бих урадила све да могу време да вратим;

Била сам дете кад си се са мном играо,

Да ме видиш велику ниси стигао.

И за тобом ми јеца душа

Око грла ми је суша;

Увек си ми говорио: „На глави ми дубиш“,

Сад ми фалиш, у главу да ме љубиш.

Живот у средњој школи

ЧИН 1 – испред школе и на часу хемије

Дарко: Опа, види које напокон одлучио да се појави у овој дивној образовној установи.

Асија: Да, да, баш сам срећан што сам овде.

(Док су причали Асија је сишао са свог бицикла, а Дарко згазио и угасио цигару коју је пушио.)

Дарко: Где си био целе недеље?

Асија: А, био сам болеста, брате.

Дарко: Ма да, сигурно, сто посто није имало везе са оним писменим из математике.

Асија: Па стварно сам био болестан, ево, у торби ми је лекарско оправдање.

Дарко: Кога ти зезаш овде? Мама ти је написала то оправдање, знамо да је она доктор, брате.

Асија: ОК, брате, како год. Него, где је Анастасија?

Дарко: Знаш кад се само данас није појавила. Она ми је долазила сваки дан да пита где си ти.

Асија: Зезаш брате. Зашто је нема данас?

Дарко: Каже као болесна је, има температуру или тако нешто.

Асија: (уздах) Како преживети овај дан...

Дарко: Па имаш мене.

Асија: Ти ми баш добро дођеш.

Дарко: А што тако, брате?

Асија: 'Ајмо само на час, још ми само мали да ме ова хемичарка упише.

Дарко: Како год ти кажеш, шефе.

(Асија је паркирао и закључао свој бицикл код стајалишта за бицикле. Тако су њих двојица заједно ушли у школу, пењали се уз степенице.)

Асија: Шта смо уопште радили из хемије прошле недеље?

Дарко: Немам благе везе.

Асија: Наравно да немаш.

(Попели су се до 2. спрата и ушли у своју учионицу, где их је затекла професорка хемије.)

Професорка: Зашто вас двојица касните?

Дарко: Ја сам чекао њега, професорка.

Професорка: Вилићу, зашто си онда каснио?

Асија: Напао ме кер док сам био на бајсу.

Професорка: Напао те пас?

Асија: Да, умало ме није угризао, професорка.

Професорка: Ајде, седите на ваша места.

(Њих двојица су сели један поред другог у задњу клупу.)

Асија:(шапћући) Брате, ала ме ова жена нервира.

Дарко: (шапћући) Искрено, брате. Риба изгледа зло, има такав поглед.

Асија: Ја сам убеђен да она мрзи децу.

Дарко: Имам идеју.

Асија: Плашим се твојих идеја.

(Дарко је исцепао један папир из свеске и направио папирни авион. Нациљао га је на таблу и бацио га. Авион како је летео, ударио је таблу.)

Професорка: Тако ова два елемента... Ко је бацио овај папирни авион?!

(У целој учионици је тишина на неколико секунди.)

Професорка: Ружићу?!

Дарко: Нисам ја, професорка.

Професорка: Него ко је онда?!

Дарко: Па ја не знам, ја само знам да нисам ја.

(Асија поред њега покушава да суздржи смех.)

Професорка: Шта је толико смешно, Вилићу?

Асија: Ниш- Ништа, професорка!

Професорка: Хајде, лепо, обојица пред таблу.

(Заједно су изашли пред таблу са рукама иза леђа.)

Професорка: Реци ти мени, Ружићу, које све киселине постоје?

Дарко: (смешкајући се) Па сад... Тешко питање, професорка.

Професорка: То је требало научити у основној школи.

Дарко: Била давно основна школа, професорка.

Професорка: О, Боже помози... Вилићу, реци ти мени на пример, на пример... По чему је позната сумпорна киселина?

Асија: По томе што мирише као покварена јаја.

Дарко: Па што је он сада добио лакше питање од мене?

Професорка: Зато што он барем не прави толико велики циркус на часу. Мислим стварно, прво касниш, онда правиш проблеме.

Дарко: Па и он је каснио.

Професорка: Не интересује ме!

(Звонило је за крај часа.)

Асија: Спасило нас звоно.

Дарко: Умукни.

ЧИН 2 - ВЕЛИКИ ОДМОР

(Асија и Дарко су седели заједно у кантини и јели кифле.)

Дарко: Брате, како се жена само зацрвенела од беса.

Асија: Изгледала је као да ће нас убити на лицу места што нисмо одговорили на питања о киселинама.

Дарко: Који нам је следећи час?

Асија: Српски, ваљда.

Дарко: Је л' си ти прочитао лектиру?

Асија: Какву лектиру?!

Дарко: Па имало смо лектиру. Само не знам да ли је за данас или сутра.

Асија: Коју лектиру?

Дарко: "Ромео и Јулија".

Асија: Ајде, брате, препричај ми, молим те.

Дарко: Ма, у принципу, ови'оће да се венчају, али родитељи им не дају.

Асија: Молим те, детаљно препричај, брате. Убиће ме мама ако добијем још једну кечину.

Дарко: Хајде, пробаћу.

(Тако је Дарко успео да преприча „Ромео и Јулију“ у року од 15 минута.)

ЧИН 3 - ИЗЛАЗАК

(Дарко и Асија су се шетали по центру града, док је Асија гурао свој бицикл, а Дарко пушио цигару.)

Асија: Да и онда се он ту нешто наљутио на мене и не знам зашто.

Дарко: Брате, како је то глупо. Брате, ако ти је дужан тих 500 динара, нека ти врати.

Асија: А знаш какав ми је ћале, он је све вероватно већ прокоцкао.

Дарко: Ако ти нешто затреба, слободно питај.

Асија: Хвала, брате, али не желим да ти сада будем дужан.

Дарко: Ма, не мораш ни враћати, у реду је.

Асија: Хвала ти.

Дарко: Је л' теби није хладно тако у кратким рукавима?

Асија: Је л' теби није топло у капуту?

Дарко: То је мода, пријатељу.

Асија: Аха, мода је да се куваш.

Дарко: Да и мода је-... Је л' оно Анастасија?

Асија: Где?

(Анастасија је ходала не толико далеко од њих, слушајући музику на слушалицама и пила гуарану.)

Асија: Анастасија! Хеј!

(Она се окренула ка њима и пришла им.)

Анастасија: Ћао!

Дарко: Шта би са тим да си болесна, а?

Анастасија: Па, прошло ме.

Дарко: Ма, јесте, сигурно.

(Асија је пришао ближе Анастасији, загрлио ју је и пољубио у образ.)

Асија: Драго ми је да те видим, душо.

Дарко: Види вас голупчиће.

Анастасија: Могоао би и ти наћи неку.

Дарко: Кога, брате?

Анастасија: Јовану на пример.

Дарко: Јована? Она девојка са црном коврџавом косом?

Анастасија: Да. Мени делује као да се ти њој свиђаш.

Дарко: Ја?

Асија: Је л' си ти слеп? Ти уопште не примећујеш? Иди провери диоптрију, човече.

Дарко: Ај, ћути, молим те.

Анастасија: 'Оћете да изађемо у неки кафану или нешто?

Асија: Не могу, немам пара.

Дарко: Ајде, платићу ти ја.

Асија: Сигурно?

Дарко: Да.

Асија: Сто посто?

Дарко: Да, човече Божји!

Анастасија: Хајдемо онда.

Пише: Исидора Смиљковић 2-2

Шапутање боја

Слепа жена сликала је снове,
 У бојама тихим, нежне и нове.
 Додир је водио путање смирене,
 Правио слике тихо саткане, дирљиве и фине.
 Она је чула светлост што шушти,

Па руком, лагано, машти на вољу пусти.

Њена палета певала је меко,

Док ју је срце водило далеко.

Платно је шуштало под њеном руком,

Као да разговара са њеним дубоким слухом.

Њена машта је била свет без краја,

Где свака сенка нежно сјај добија.

Слике су носиле топлину
 њеног гласа,
 Сваки потез био је одраз срца
 без страха.

И тако је, без погледа,
 стварала свет нови,
 Док су њене слике шаптале у
 боји.

Пише: Јована Симетић 3-3

Без тебе

Ноћ је хладна, срце ми се ломи,
без тебе душа тоне у тмини и боли.

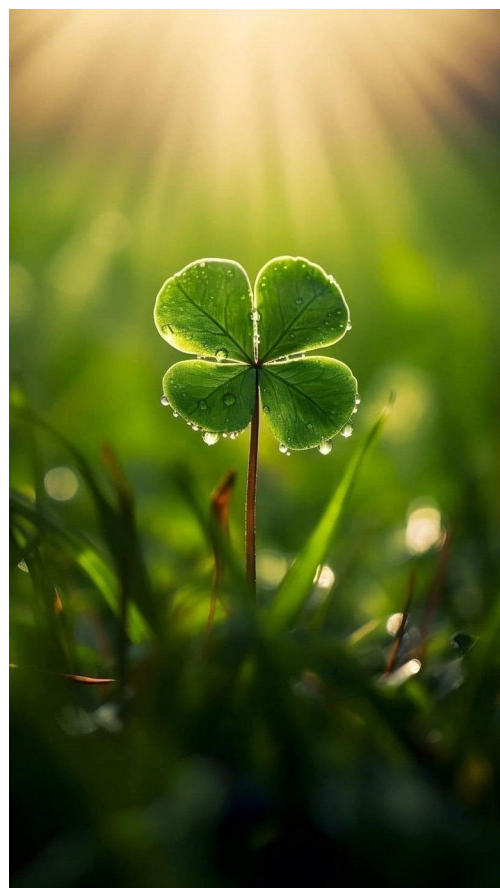
Сенке плешу по зидовима саме,
и сваки дах одзвања без тебе саме.

Сузе ми теку, туга ме носи,
твој осмех нестаје, све моје троши.
Додир твој благи још носим у сну,
али твоје руке сада нису ту.

Ветровима шаљем тихи свој глас,
али одзвања само празнина у нас.

Месец ме гледа, хладан и сив,
и свака успомена боли као жиг.

Све што остаје, тиха је празнина,
црна река туге што у мени тиња.
Твој пољубац – последњи траг на мени,
Бледи као живот у заборављеној сени.

„КОД ЖУТОГ БУНАРА“

*Испред сеоске продавнице, код старог жутог бунара.
Клуна, неколико празних флаша, сунце лагано пада.
Душко и Боркопијупиво, Божа седи са стране и мучи речи.*

ДУШКО: (Гледа у даљину, узнемирено): Кажу...кажу да ће рат бити...Све се некако у свету закувава. А мој Тиха...шта ће бити с њим?

БОРКО: Ма шта ти причаш...хајде бе...дечак ће да иде...тамо се праве мушкарци! Шта ће овде, само да глупи, неће ништа научити!

ДУШКО: Ја не могу тако...дете ми је...

БОЖА: (Муца, држифлашу): Де-деца..не..з-знам...ја..пијем...хе..хе..

БОРКО: Ма ћути ти, Божо. Ја кажем – морају деца да раде...али и да буду војници!

ДУШКО: Ти си увек у конфузији. Један дан хоћеш да иде, други дан плачеш за њивом...

БОРКО: (Размишља, мрмља): Ех..али ако оду сви...ко ће да ради..атар...земља моја. Отиће све у пропаст!

ДУШКО: (Уздише): Божемој, помози ми...О чему ти размишљаш?

Из продавнице излази Цица, носи торбу хлеба, гласно и весело.

ЦИЦА: Је`л чујете момци? Кажу да ће млади први да иду у рат! Све се прича по селу! Рекла ми матора Мира са краја.

ДУШКО: (Тихо): Видиш...свесевртиокората...

БОРКО: Ма...нека иду. Само ће да троше хлеб код куће.

ЦИЦА: А твој Данко?

БОРКО: Па добро...не мора баш да иде...треба ми на њиви...да оре...да коси.

БОЖА: (Мрмља, гледа у флашу): Ј-ја...во-волим...пиво више од...р-рата.

ДУШКО: (Фрустриран): Нико овденемислинимало о деци...сви само о свом...

Долази Љепосава са хелбом, плаче и кука.

ЉЕПОСАВА: О мој Мито...шта ће бити с мојим дечком ако га пошаљу у рат?

ЦИЦА: Па он савки дан по кафанама...шта ћеш..

ЉЕПОСАВА: Јесте...али мени је саврен..савшрен..моје све..

БОЖА: (Муца): Коц-коцкар..све на срећу..

ДУШКО: (Уздише): Сви сте луди...

БОРКО: (Невољно): Ма...ипак...ако Данко оде...ко ће ми овде радити?Атар...моја земља...

ЦИЦА: Манемојга,комшија, ни дати у војску! Шта ће тамо? Има њих довољно и без њега!

БОРКО: (Гласно): Идем код Станка! Ако може комшија...да удари печат момку..да остане да ради на њивама...

Борко устаде и брзо отрчи да тражи комшију Станка.

ЦИЦА: Луд је овај! Да мисле да му је син сакат...па само ће га направити чудаком...

БОЖА: (Муца): Д-да...и..ј-ја...ка-кажем...комшинице...

Цица преврне очима и зграби њену торбу са хлебом и Љепосаву за руку.

ЦИЦА: Ајмоо ми, комшинице, на кафу! Неће се село само оговарати!

ЉЕПОСАВА: О Боже...мој Мита..

Цица и Љепосаваодошезаједно. држећи се једна другој око руке. И оставише Душка самог са Божом.

ДУШКО: (Полако устаје): Ма сви сте полудели...рат, печати, кафе...све наопако. Нека ми је Бог у помоћи...

Душко устаје и крене кући држећи се за главу и причајући нешто себи у браду. А Божо стаде сам, муца и држи празну флашу.

БОЖО: Још једно...па ако буде р-рата..нек м-мало... чека....

Завеса...

Јована Симетић III-3

пише: Теодора Саковић 4-2

Сви смо ми на крају дана људи

Данас, на жалост, живимо у свету пуном мржње, осуђивања...

Људи су једноставно такви. Обраћају пажњу на туђе животе више него на своје, осуђују све што им је ново и непознато. „Јеси видела шта је обукла?“, „Како је ружан!“, „Када ћеш смршати?“, „Превише си мршава!“. Дошли смо до тога да је скроз нормално да коментаришемо ситуације које се нас не тичу. Основно људско право је сопствени избор. Сви имају свој живот, доносе своје одлуке, решавају своје проблеме, и зашто би то требало да занима друге

људе? Ако си ми пријатељ, наравно да ћу ти дати савет, ако то жели и ако ти је то потребно, али је на крају дана на теби да ли ћеш ме послушати или не, твоја одлука. Ја као твој пријатељ немам право да се љутим ако ниси поступила како сам ја замислила, јер су пријатељи ту да те саслушају када ти је то потребно, да буду ту када је добро, а и када није, а не да ти „контролишу“ живот, зар не? Јако ми је жао што је данас нормализовано осуђивати и понижавати људе на основу боје коже, сексуалности, па чак и пола. Колико дуго су се људи различитих раса борили за своја права која нису имали, само зато што имају другачију боју коже. И дан-данас се поставља питање да ли је сексуалност избор, али на крају дана, кога брига за то? Зашто осуђујемо љубав? Зашто је лоше када се двоје људи воле? Зашто људи пуни мржње говоре да је то „болест“? Зашто и даље постоји разлика између жена и мушкараца? Мушкарац има новац, кућу, ауто, јер је успешан у свом послу и вредно ради сваког дана, а жени је сигурно неко други дао тај новац и финансирао је, колико год се она трудила и радила. Толико питања, без одговора. Зашто? Због чега је све овако? Особа може бити најбоља, а и најгора, са тамном бојом коже, или светлом, мушкарац или жена, друге сексуалности или не. Није битно. Битно је да си добар човек, да волиш, да прашташ, да поштујеш друге. Битно је имати праве особе око себе, које те воле и поштују као и ти њих, а све остало је мање важно. Надам се да ћемо једног дана као друштво престати да ширимо мржњу и пустимо друге људе на миру, да живе своје животе пуним плућима и како они желе, без тога да се боје да изађу на улицу јер ће доживети неку врсту насиља, психичког или физичког, само зато што су оно што јесу.

Надам се да ће доброта у људима на крају победити, јер једини осећај који је моћнији од мржње, јесте љубав.

Исидора Смиљковић II-2

Тајна осамнаестог рођендана

Ликови:

Лука – главни лик, слави осамнаести рођендан,

Марија – његова мајка (посвојитељка),

Петар – његов отац (посвојитељ),

Ана – Лукина најбоља другарица,

Никола – Лукин друг,

Јелена – Лукина биолошка мајка,

Марко – Лукин биолошки отац.

ПРВА СЦЕНА

Марија: Лука, сине, не могу да верујем да већ имаш осамнаест година! Време јако брзо лети!

Петар: Као јуче да си дошао на овај свет!

Лука: А ви као да сте јуче кренули да ме опомињете да средим собу.

Ана и Никола (углас): Хајде, дувај свећице!

(Неко куца на врата.)

Петар: Изволите?

Марко: Треба нам Лука.

Лука: Тај сам! А ко сте ви?

Јелена: Ти си мој син...

Лука: Молим?!

Ана: Да ли је ово нека шала?

Марко: Није, Лука је наш син.

ДРУГА СЦЕНА

Лука: Мама, тата, шта је ово?

Марија: Лука, извини, нисмо хтели да то овако сазнаш...

Јелена: Лука, молим те приђи, загрли мајку.

Лука: Шта?! Помери се од мене, ни не знам ко си!

Никола: Чекај, ви говорите да је он усвојен?! Вау, колико луд рођендан...

Ана: Јао, Никола, ћути.

Марко: Пре осамнаест година направљен је договор. ..

Јелена: Ми тад нисмо могли да се бринемо о теби. Марија и Петар су пристали да те одгајају до твог осамнаестог рођендана...

Ана: А после?

Марко: После се враћа нама.

ТРЕЋА СЦЕНА

Петар: Не може, није било тако једноставно!

Марија: Ми смо заволели Луку као да је наш...

Марко: Договор је био јасан.

Јелена: Обећали смо много новца.

Марија: Нисмо га узели због пара!

Петар: Новац никад није био важнији од Луке!

Јелена: Лука треба да иде са нама!

Ана: Људи, мислим да треба Лука о томе да одлучи...

Лука: Цео живот сам мислио да знам ко сам... Све је била лаж! Не желим никог да видим! (трчи у своју собу)

ЧЕТВРТА СЦЕНА

Ана: Лука, стани!

Никола: Ово је лудница!

Марија: Лука, сине!

Лука: Не зови ме тако, оставите ме сви на миру!

КРАЈ

